

SPOROČILA OTROK SVETA

ARNE HODALIČ

svetovni fotograf in človekoljub

nam bo v besedi in sliki predstavil izbor fotografij in zgodb,
ki se ne pojavljajo na naslovnica, je pa z njimi spodbudil velik humanitarni projekt.

v petek, 19. februarja 2010, ob 19. uri
v gostilni Kmečki hram Kostanjevica

Prijazno vabljeni!

Ko sem bil še mlad in nadebuden fotograf, so mi bile stvari kristalno jasne in v svojem bistvu popolnoma razpoznavne. Vsakič ko sem v roke prijel fotoaparata, sem začutil božanski nemir, ki ga je povzročal skoraj erotični dotik z gladko kovino črnega strojčka. V glavi pa mi je ves čas zvenela misel: Fotograf sem, fotograf sem ... Prepričan sem bil, da je mogoče v to črno kovinsko škatlo kakor v magično skrinjico shraniti in tako ohraniti neko univerzalno in vseobsegajočo lepoto, pa četudi jo je treba poiskati v najodrobnem kotičku sveta in s tem ves svet opozoriti na njeno krhkost ter minljivost.

Vsako jutro sem se z ustnicami dotaknil hladnega stekla svetlečih leč in v sebi začutil neverjetno moč. Moč, da lahko po svoji volji spremenim in razkrivam ta svet. Če se mi le zahoče ... S hitrim pogledom in pritiskom na sprožilec lahko na celuloidni trak natančno zapišem prav vsak delček časa, ki mi pridrvi naproti. In ko se kak dan kasneje zavrte stroji, ki bruhaajo na tone potiskanega papirja, se moji zamrznjeni trenutki pojavijo v svetu, ki samo čaka, da vidi, kaj mu bom povedal.

Avanture po nešteti rekah tega sveta, iskanje potopljenih zakladov, raziskovanje podzemlja, neprehodnih hribov in vlažnih džungel vseh celin, stik z izgubljenimi civilizacijami in tujimi kulturami ali pa z napol izumrlimi vrstami redkih živali. Vse to je imelo zame globlji smisel in sporočilo, ki sem ga bil dolžan dokumentirati, če že ne zaradi sebe, pa vsaj zaradi vseh okoli mene. Zavedanje teh lepot in njihove enkratnosti mi je obenem pomenilo tudi obvezujočo odgovornost, da jih opazim, prepoznam, zapišem in pokažem

še drugim. Tako jih bodo znali ceniti, saj bodo drugače potihem, a zagotovo za vedno izginile. Ko pa sem se nekoč vrnil iz odmaknjenih južnoameriških hribov, kjer so mi indijanski šamani v dolgih nočeh skušali dopovedati, kako zelo se motim o prav vsem, kar se mi zdi pomembno, sem pomislil na tisti že skoraj pozabljeni dan v Parizu pred nekaj leti, ko sem se s šopom fotografij vrnil iz obleganega Sarajeva in zaman romal od urednika do urednika. Vsi so prijazno odkimavali in šele zadnji mi je izdal veliko skrivnost. »Zakaj mi raje ne prinesete kakšnih veselih fotografij? Ljudje v Evropi so že utrujeni od te vaše vojne, to je nekaj, kar ne zanima nikogar več!«

In ko sem prišel domov, sem sarajevske fotografije skrtil v najgloblji kotiček omare in bil sem vesel, da jih nihče ni hotel objaviti. Za papir, na katerem bi jih natisnili, bi zagotovo posekali še eno drevo, spremenilo pa se ne bi nič. In ko sem pripravljal tole razstavo v Cankarjevem domu, sem spet preletel svoje besedilo in ugotovil, da sem se nekako izneveril samemu sebi. Pravzaprav nisem držal dane besede ... Že spet sem se podal v novo, povsem osebno bitko z mlino na veter, čeprav v take bitke že dolgo ne verjamem več. Ampak nekaj mi očitno ni dalo miru in slaba vest, da za svet okoli sebe ne naredim dovolj, me je spet premagala. Misel, da vseeno lahko kaj spremenim, je bila zelo mikavna, čeprav sem globoko v sebi še vedno prepričan, da je kaj takega popolnoma nemogoče.

Arne Hodalič, ob razstavi Ukradeno otroštvo